

номъ Ришера въ времето на пътуваннето му изъ Парижъ въ Каенъ въ Южн. Америкъ. Споредъ наблюденията му и испослѣ и на други-тѣ учени е $\frac{1}{200}$, което е много по-голямо отъ дробът $\frac{1}{289}$, която ний извлякохме теоретически. Това несъгласие на теорията съ наблюденията става отъ това, че при нашето исчисляванне, ний обърнахме внимание само връхъ единъ причинъ отъ намаляванието силата на тежестта — центробѣжната сила и не зѣхме въ расчетъ другата причина — самата фигура на земѣтѣ. Тѣй като земята има формата на елипсоиды, то и безъ центробѣжната сила тежестта на екваторътъ трябва да бѫде по слаба, отъ колкото въ другите мѣста на земѣтѣ. Подробното избиране на този въпросъ показва, че намаляванието на напречнието тежестта връхъ екваторътъ, кое зависи отъ самата фигура на земѣтѣ, е именно такова, че като ся съедини съ $\frac{1}{289}$, умалението отъ центробѣжната сила съставъ дробът $\frac{0}{220}$ която е намѣрена отъ наблюденията.

46. Други родъ доказателства за мърданието на земѣтѣ около осътъ съставятъ онай уклонения, които ставатъ въ различните мърдания връхъ земните повърхности по причина на нееднаквите бѣзини на различните точки земни. Тука ся отнасятъ; *отклонението на падащите тѣла къмъ О отъ вертикалните линии, пасатните вятрове и отклонението площа на клатянието на маятникъ или опитъ на Фуко.*

47. ОТКЛОНЕНИЕТО НА ПАДАЩИТЕ ТѣЛА ОТЪ ВЕРТИКАЛНІТѢ ЛИНИЯ. Ако земята бѣше неподвижна, то сяко тѣло, когато пада отъ горѣ на долу, щѣше да ся мърда по правите линии, коя съединява точката на началото на падането съ центрътъ на земѣтѣ, сир. по вертикалните линии. Сѫщото трябаше да става и въ онзи случай, когато дѣвѣтъ точки на вертикалните линии—оная, въ която падащето тѣло наченва мърданието си, и оная, въ която тѣлото го свършва, щяха да ся премѣстватъ равномѣрно, съ еднакви бѣзини. Такова явление може да ся види на корабътъ, който ся мърда; тѣлото, кое е хвърлено отъ върхътъ на мачтата, ще падне при основанието ѝ, при сичко че корабътъ ся мърда, ако само мърданието на сич-